

**HANÁCKÝ DIVADELNÍ
MÁJ
2008**

**ZÁVĚREČNÉ
KUKÁTKO**

Město Němčice nad Hanou a DS „Na Štaci“

*Žít v zemi,
kde se humor nevyskytuje,
je hrozné,
ale ještě hroznější je žít v zemi,
kde je humor potřebný.*

Bertold Brecht

Divadlo A. Vorla Křenovice - Čáry báby Cotkyle aneb Tři zlaté zuby děda Vševěda

První soutěžní představení letošního Hanáckého divadelního máje přivezlo do Němčic Divadlo A. Vorla Křenovice. Soubor nastudoval známou pohádkovou komedii Zdeňka Kozáka Čáry báby Cotkyle aneb Tři zlaté zuby děda Vševěda. Autor připravil scénář, který se opírá především o známé motivy pohádky Tři zlaté vlasy děda Vševěda, ale na scénu přivádí jiné postavy, a to úplně nové (např. Bába Cotkyle, její dcera Zindulka, komorná Kudláčková, kadeřník Kadeřábek a další), ale i postavy známé z jiných pohádek (Zlatá rybka, Liška Ryška - Maryška). Důvod, proč tomu tak je, se jen obtížně hledá, snad jen pro možnost humoru, když si čtenář, respektive divák dá promluvy těchto postav do spojitosti s originálním příběhem. Domníváme se proto, že se jedná pouze o formální použití. Navíc bez výraznějších motivací pro jednání, bez logické příčinnosti, bez smyslu pro tematizovaný pohádkový příběh. Divák, a především dětský divák se nemá s kým se ztotožnit, čemu fandit a čeho se bát. Může sledovat jednotlivé epizody příběhu a bavit se dialogem. Ale použitý humor nevychází ze situací, ale je víceméně verbální – glosující. A je určen jinému adresátovi, než je dítě.

Režisér souboru koncipuje inscenaci jako iluzivní nápodobu pohádkového příběhu v jeho příčinném vývoji s důrazem na slovní jednání. Odhalily se tím však nedostatky předlohy, navíc herci jen „barví“ slova a věty textu. K pravému jednání se dostávají pramálo. I když vidíme jevištní zkušenost a schopnost pohybovat se na prknech, co znamenají svět, zároveň cítíme, že autor ani režisér hercům moc nepomáhá. Co s tím? Lze vůbec scénář

uchopit tak, jak se o to pokusili Křenovští? Snad ano, ale potom by to vyžadovalo jít nad autora a domyslet, co nenapsal, škrtat nelogičnosti, dopisovat, vymýšlet pro herce mizanscény, vést je k motivovanému jednání. A přesto nemusí být dobrý výsledek ještě zaručen. Proč to ale dělat, když si mohu najít kvalitnější text.

Anebo se pokusit jít druhou cestou, cestou skečů, zapomenout možná i na dětského diváka a příběh připravit jako kabaretní pásmo pro dospělé. Možná by potom nastala větší zábava. Ale to vše jsou už jen úvahy, které nás napadaly při diskusi se souborem. Dosti pochybujeme, jestli i v tomto druhém případě by se text neukázal jako málo nosný.

Jaroslav Kodeš

Divadlo Dostavník Přerov - Jak se peklo zadlužilo a co z toho všechno bylo...

Časy se mění, a jak běh staletí ukazuje, mění se, co se mezilidských vztahů týče, spíše k horšímu. Přesněji řečeno ne časy, ale my lidé si dokážeme dokonaleji znepríjemňovat život. Tato skutečnost nejspíše podnítila pana Koloděje k sepsání pohádky, v níž je peklo místem pro život příjemnějším než svět kolem nás – v podstatě jakýsi rub slavné hry pánů V & W & J *Nebe na zemi*. Jiná věc je, že spouštěovým momentem příběhu a současně tématem, který otevírá konflikt, je glosa či povzdechnutí: *Tebe/tohle nám byl čert dlužnej*. Autor ovšem její význam a smysl převrátil naruby a vnucuje peklu (a tedy i čtenáři/diváku) představu, že dluží snad všem lidem na světě, tím pádem že zchudlo, a co s tím. Jako dobrý vtip, pokus o obelstění pekla by to možná na chvíli obstálo, ale jako tematická hnací síla, kterou peklo samo na sebe ušije, však selhává. Nehledě na to, že toto se dozvídáme někdy v polovině hry, ale od prvních okamžiků v pekle probíhá audit z ciziny a my nevíme proč a nač, a nakonec se to stejně nedozvíme. Spolu s tím je nadhozeno asi dalších dvacet pět motivů, které sice umožňují kratochvilné scénky, ale v žádném případě situace, ani se nepropojují do linií a nic neovlivňují, neřeší, neposouvají. Též hlavní hrdinka s horoucím srdcem, pracovitá a slušná, které je na světě zle, neboť se liší tím, že nekrade a nepodvádí, a která si jde do pekla pro odpověď, co se to děje, se během okamžiku začne zajímat o peníze – prostě se promění. Text je podobnými nelogičnostmi silně prostoupen a zmiňují se o tom proto, že spíše než k pohádce odkazuje k satíře, nebo by

bylo možné chápat jej jako inspirační zdroj na téma Peklo - na zemi a pod zemí.

Divadlo Dostavník tento text obléklo do barevného kabátu tance, zpěvu, rytmu, který je po formální stránce pěknou podívanou. Nicméně to vše nijak textovou předlohu neproměňuje, nepozdvihuje, spíše naopak její nedokonalosti a nedotaženosti ještě podtrhuje, takže výsledek se podobá tomu druhu zábavy, jaký na nás den po dni vrchovatě chrlí média. Tím je též dáno, že na úkor formy absentují situace a vztahy, a přes všechnu vydanou a scénicky zvládanou a směřovanou energii je ve výsledku vše podřízeno módnímu střihu zábavnosti. To je ovšem na přerovský Dostavník, na divadlo s renomé příliš málo, což platí i v tom případě, že si chtěli jen tak odpočinout, jen tak si zařadit.

Vladimír Zajíc

Bezprostředně po zhlédnutí představení se děti z klubu sešly ke společné práci v knihovně. Po krátkém úvodním seznámení se děti pustily do práce a to do kreslení obrázku, na kterém měly zachytit svůj dojem z představení. Během kreslení se pokusily převyprávět děj pohádky. „Čerti blbli, tancovali a zpívali. Pak paní připomněla, že lucifer bude mít narozeniny. V pekle bylo zima, protože neměli dřevo, ani hříšníky. Pak do pekla přišla Anděla, která tam nakonec zůstala, protože jí tam bylo dobře. Čerti v pekle nakonec žádné hříšníky nechtěli, protože by si nemohli zpívat a tancovat, a lidé si prý udělají sami peklo na zemi.“

Děti přiznaly, že se takového pekla nebály, nebylo pro ně strašidelné. Vadilo jim, že čerti v pekle neměli rohy a ocasy a mohli být víc černí. Líbil se jim nápad s televizí, anglická slovíčka, zpěv a tanec a postavy Anděly a Antény.

Souboru by vzkázaly, aby představení zkrátil a zestručnil („aby tam bylo jen to nejdůležitější“) a aby čerti měli rohy a ocasy.

Děti vymýšlely své názvy pro toto představení:
Jak se peklo zadlužilo a co z toho všechno bylo... ANEB:

- peklo naruby
- pyšná Anděla
- jak šla Anděla do pekla
- cizí Anténa
- peklo bez duší

Zdeňka Gregorová za Klub dětského diváka

Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves – Trójaneky

Divadlo Blic z Ostrožské Nové Vsi už svým názvem Blic – Blázni lovící ideje cedníkem mnohé slibuje a přísliby také výběrem předloh k vlastnímu jevištnímu zpracování potvrzuje. Na letošní Hanácký divadelní máj soubor přivezl Trójaneky, Euripidovu tragédii v adaptaci J.P. Sarta. Sám autor o ní řekl: Je to velká protiválečná hra. A jak téměř vše, co napsal a zveřejnil, bylo angažované, stala se Sartrova předloha i dnes předlohou k angažovanému divadlu.

Jan Patočka v Kacířských esejích o filosofii dějin napsal: Lidstvo je zkušeností války tak prostoupeno a fascinováno, že jedině z ní je možno pochopit rysy dějin naší doby. Náš všední dnešek je prostoupen debatami o umístění amerického radaru v Brdech, o zbytečnosti války licoměrně pojmenované Irácká svoboda, o umělém vytváření obrazu nepřítele, podílí se na něm kmenové války v Africe a mnoho dalších válečných konfliktů. Výběr Trójanek je logickým vyústěním vnímaného obrazu dnešní skutečnosti.

Sofokles psal své hry veden přesvědčením, že bohové určují podobu lidských životů. Euripides šel s tímto velikanem řecké tragédie do sporu: Ne bohové, ale lidé jsou odpovědní za činy, kterými se znelíbí bohům. Ano, jsou to v Euripideově pohledu Řekové, které Poseidon za jejich čin smete do mořských vln, a jejich vyplavené mrtvoly pak lemují mořské břehy.

J.P. Sartre, filosof existencialista, humanista, svého času marxista, vnímal člověka jako svobodnou bytost, která nese odpovědnost za svoje činy. A teprve jimi dává smysl světu, ovšem jen před sebou samým. Divadlo Blic Sartrovu tezi potvrzuje dramaturgicko-režijním záměrem: zobrazit čtyři podoby lidského, ženského údělu na pozadí válečných událostí,

v antickém pojetí uvedených do chodu mezilidskými vztahy. Na půdorysu vzájemného průniku těchto čtyř osudů pak vyvodit varovné motto: války, které spustíme, nás, lidi, nakonec všechny zahubí. Záměr inscenátorů však nebyl naplněn bezesbytku. Příčina tkví v náročnosti předlohy, zatím malé jevištní zkušenosti větší části souboru, a nedostacích v interpretačních prostředcích u některých protagonistů, v nedostacích práce s hercem z pozice režie. Rezervy jsou v mluvním projevu, v zapojení jednotlivců do děje, v chování postav v jednotlivých situacích, také pak ve zpracování jednotlivých jevištních obrazů, ve výkladu některých scén a ve výstavbě mizanscén. Také kostýmy nepomáhají celku vytvořit patřičný dojem, nejvíce škodí kostým Heleny, který její představitelku, Věru Šafaříkovou, doslova diskvalifikuje. V paměti diváka jistě zůstane pěkně posazený, sytý hlas Jiřiny Fojtové a její Hekabé, kterou vybavila vlastnostmi vzbuzujícími náležitý respekt u ostatních postav hry. Věrohodnou postavou je Thaltýbios Ivana Helmicha. Herec prostředky civilního projevu s řízenými prvky patosu v dikci i gestu ukazuje cestu, která může být pro ostatní účinkující příkladem. Silnou stránkou inscenace je zpěv, ať už sólový (Eva Koukolská jako Kassandra), tak sborový.

Poděkovat se však zcela jistě patří za výběr předlohy. Má a ještě bude mít vliv na osobní růst každého člena Blicu, má místo na dnešním jevišti, a byť zčásti, promlouvá k publiku varovným hlasem: jsme to opravdu my, lidé, kteří jsme odpovědní za svět, ve kterém žijeme a na kterém se podílíme v každém okamžiku každým naším slovem i činem, přičemž i slovo je často čin. Na ochotnickém jevišti je to v poslední době záležitost ojedinělá, a tudíž ještě jeden dík navíc.

Ladislav Vrchovský

Divadlo Hanácké obce Prostějov – Byl jednou jeden drak

Scénář veselé pohádky se zpěvy Byl jednou jeden drak patří k těm dramatickým dílům, kterým stručně říkáme „pohádky na ruby“. Jde vlastně o to, že autor vystaví pohádkový příběh, ve kterém záměrně obrátí naruby obecně užívanou typologii pohádkových postav, či převrací zaběhaná klišé. Je tomu i v této hře – drak je zženštilý, loupežníci se víc bojí, než kradou, princezna je holka nebojácná, není ji třeba nijak ochraňovat a zamiluje se do draka, kouzelný dědeček je popleta a nic moc neví, království je chudé a královna se věnuje loupání brambor. Hlavním cílem těchto obrácení je pak pobavit diváka na základě kontrastu mezi dobře známým klišé a novým úhlem pohledu. Jinými slovy bourání zaběhaných stereotypů. Bohužel většina „pohádek naruby“ zůstává pouze v rovině tohoto prvního nápadu a nijak dál ho nerozvíjí. A to se stalo i Koenigsmarkovi. Příběh trpí nepřehledností, motivace pro jednání postav stojí na prvním impulsu, či chybí vůbec. Když už si autor neví rady co se změkčilým drakem, tak ohlásí, že je to zakletý princ, který se nechoval moc chlapsky a že ho bylo třeba tak napravit atd. V závěru hra ztrácí veškerou logiku, a tak si aspoň zazpíváme.

Souboru z Prostějova se nepodařilo jít nad divadelní předlohu, interpretovat příběh přehledněji. Na druhou stranu připravil neurážející poctivě nazkoušené představení, vyznačující se jistou mírou poučenosti /kostým, scénou, písňě/, které je hrané s chutí a které místy přineslo příjemný a člověčinou vonící herecký výkon – princezna Anka, hraběnka Babáčková. K úvaze zůstává, zda to není málo jak pro diváka, tak i pro růst souboru.

Jaroslav Kodeš

Děti po představení nejprve výtvarně ztvárnily své pocity z pohádky. Na velký papír malovaly křídami abstraktní obrázky, které byly většinou velmi barevné, ale odrážel se v nich, jak posléze popisovaly, i zmatek týkající se podle nich komplikovanosti děje příběhu. Potom se celá skupina snažila podrobně děj převyprávět a děti samy přiznaly, že se do vyprávění trochu zamotaly a přeskočily pár situací. Děj pohádky však pochopily. Líbily se jim „doopravdické“ věci, které se na jevišti objevily, např. bramborák, voda ve vědru, pudink v míse. Souboru by vzkázaly, že se jim líbil zpěv princezny, Honza by měl mluvit víc nahlas a šaty princezny by měly být víc princeznovské.

Byl jednou jeden drak ANEB:

- hloupý Honza
- popletená pohádka se zakletým drakem
- chudé království
- drsná princezna
- drak versus Honza
- zpívající drak

Zdeňka Gregorová za Klub dětského diváka

DŽO Velatice – Klenot paní Emy

Divadlo DŽO Velatice přijelo, tak jako loni, s autorskou hrou psanou jedním z herců, tedy zevnitř uskupení, což je více než hodno uznání. Platí totiž, že cesta těch, kteří se kolem sebe rozhlíží a na realitu, v níž žijí, reagují hledáním vlastních příběhů a způsobů, jak je sepsat, a následně principů, jak je na jevišti ztvárnit tak, aby jim ostatní porozuměli, je nenahraditelnou zkušeností pro komunikaci divadlem. Především však je tato cesta k divadlu a cesta divadlem životně důležitá pro ty, kdo se na ni podílejí, a to pro formulování názorů a osobnostní postojů.

Nuže, *Klenot paní Emy* je text, který lze zařadit do proudu *crimi noir*, žánru, jež přes napínavý příběh s nadhledem často až groteskním poukazuje na panující společenské trendy převážně negativního charakteru. Jiná věc je, že tento text se láme na dvě nesouřadné poloviny. První dodržuje výše popsany žánr, druhá však začne používat prvky

realistického dramatu, takže je zaděláno na problémy. Jak textový – pro tuto realitu není připravena psychologická rovina, tak jevištní – náhlý zlom do jiného principu komunikace. Co se samotné inscenace týče, tak přes všechny porodní bolesti (jde o druhý opus) platí, že se jedná o tvůrčí počín. Platí to i přes nedostatky, jakými jsou kompoziční neproporčnost časová i prostorová; kulhající temporytmus jednotlivostí i celku; rozostřenost klíče jak předkládané číst, jak mu rozumět emotivně a racionálně; nejistota, jakými výrazovými prostředky ty či ony motivy zprostředkovat; nebo že postavy a vztahy – co kdo chce, jak toho dosahuje a jak se vyrovnává s překážkami – jsou zatím více definovány přes text než přes jednání. Dále je prokazatelné, že v těch situacích, kdy jsou si představitelé postav jisti jimi samými a tím, kde se nacházejí a proč, tak z jeviště proudí divadelnost, se kterou se příjemci identifikují a dychtivě dění nejen sledují, ale nabízenému se s chutí otevírají. To platí naplno o první polovině i přes všechny nedostatky. Druhá část místo nadhledu sází na realitu, takže právě proto jevištní realitu paradoxně pod nohama ztrácí, a ztrácí ji i diváci. Nemá smyslu vyjmenovávat jednotlivé nedůslednosti či nepřesnosti, to se událo při rozpravě se souborem. Naopak si lze přát, aby DŽO pokračovalo dál a dál v nastoupené cestě a aby též dokázalo, než předstoupí před diváky, mordovat v textu i na jevišti vše, co sice milují, ale s tím, co chtějí sdělit, je to nesouřadné.

Vladimír Zajíc

DS Klyh Lysice - Princezna Pampeliška

Pohádku Princezna Pampeliška napsal Jaroslav Kvapil téměř před sto lety. I dnes však jeho text dokáže zaujmout a okouzlit silou pohádkového příběhu, krásným jazykem a nadčasovostí tématu. Tím pak je vyjádření pokory vůči silám, jež přesahují člověka, vyjádření pokory vůči síle přírody a síle času, které ani lidská láska, síla z nejsilnějších, přemoci nemůže. V Princezně Pampelišce navíc autor vyjádřil i naději, kterou nabízí působení času v lůně přírody, naději, vycházející z věčného opakování ročních období, ze zrodu a růstu, zrání i přirozeného zániku krásy, která však zas a zas opakovaně přichází.

Lysičtí divadelníci přistoupili k předloze s patřičnou úctou, také však s odvahou podřídit její konečnou podobu, zejména v závěru hry vlastnímu dramaturgickému záměru. Jejich autorský příspěvek vlastní výpověď jen a jen pozitivně umocňuje, neboť podtrhuje právě naději spočívající ve věčném opakování. Důležité je i to, že princezna v jejich pojetí je opravdu princeznou, král je králem, máma je mámou, a stejné lze říci o ostatních postavách na jevišti, což je rozhodující zejména pro orientaci dětského diváka a možnost jeho ztotožnění s jednájícími postavami.

Divadelní soubor Klyh tvoří jedinci, z nichž každý je výrazným lidským typem. A tak představitelka Pampelišky Radka Máslová působí i mimo jeviště jako princezna, Jan Meidl, na jevišti Honza, je vskutku oním švarným silným mladým mužem, kterému lze z ženského srdce věrohodně podlehnout, představitel krále Otto Chromý má předpoklady být oním roztržitým stárnoucím panovníkem, Simona Kyánková hraje Mámu a také je to žena, které její mateřský cit i autoritu lze bez problémů přiznat. Chůva, kterou hraje Zuzana Ryzí, je opatrovnickým typem, Martin Horňanský se opírá o svůj přirozený komediální talent a jeho policajt je směšnou figurkou jak má být, představitel primátora Luděk Baláč snad jen trochu nad míru karikuje dnešní představitele samospráv (ale i takoví, jakého hraje, se vyskytují). Pastevci Pavel Dvořáček a Martin Kolářek prozrazují zatím malou jevištní zkušenost, i zde je však nemalý příslib do budoucna. Michaela Danácová ztělesňuje Zimu a opírá se přitom hlavně o pěvecké nadání.

Inscenace jako celek je sice spíše kultivovaně vyprávěnou, než divadelními prostředky zobrazenou pohádkou. Díky kvalitě textu a osobnímu přístupu

každého účinkujícího, z nichž všichni hrají to, čemu opravdu věří, však dokáže zaujmout publikum různých věkových kategorií.

Vydá-li se soubor Klyh cestou, na které bude více hledat každý na jevišti smysl svého konání ve vlastním nitru a poté vlastní pocity adekvátně vyjádří nejen slovem, ale i mimikou, gestem a pohybem, při důkladnějším režijním působení dosáhne tato inscenace v účinku na diváka ještě většího úspěchu.

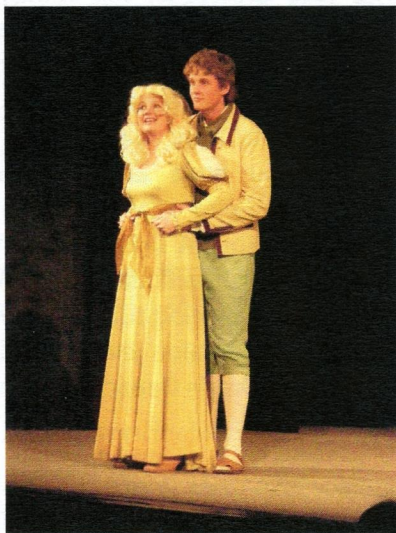
Ladislav Vrchovský

Děti i tentokráte začaly své hodnocení malováním obrázků, zachytily na nich jak konkrétní postavy pohádky, tak i své pocity. Děj příběhu byl pro ně jasný a pochopitelný, popsaly jej bez větších obtíží. Avšak nad koncem představení se všichni pozastavili. Přinesl jim totiž nezodpovězenou otázku, jak to s Pampeliškou vlastně dopadlo, jestli se na jaře zase vrátí jako živá nebo v podobě květu. Na tuto otázku si každý našel svou odpověď. Konec představení jim připadal smutný. Po chvilce soustředění měly svůj pocit z představení vyjádřit barvou. Uvedly šedou, černou, červenou, hnědou. Souboru by vyzály, že se jim líbila postava vojáka, některé písničky a přestavby jim připadaly dlouhé. Část skupiny by uvítala více konkrétních rekvizit a znaků jako součást scény, starším dětem se naopak líbila abstrakce namalovaného pozadí.

Princezna Pampeliška ANEB:

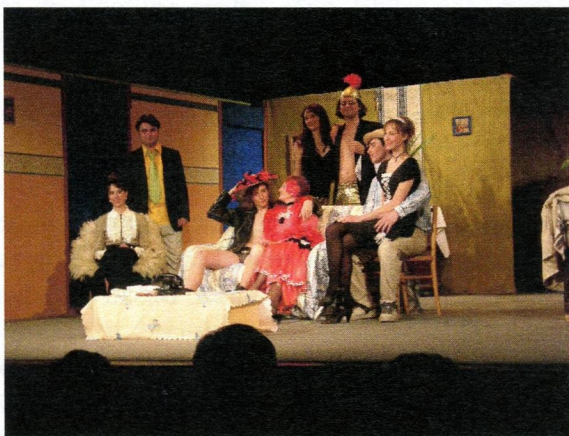
- čtvero ročních dob
- odkvetlá pampeliška
- chudé království
- král bez koruny
- až nastane zima
- odkvétání pampelišek

Zdeňka Gregorová
za Klub dětského diváka

Morkovští ochotníci - Na správné adrese

Hra francouzského dramatika M. Camolettioho Na správné adrese se řadí do proudu takzvaného bulvárního divadla. A jedná se o dobře řemeslně napsaný text, který obratně využívá v dialogu principu „já o voze, ty o koze“ kdy divák je v předstihu před postavami, ví, že postavy si zdánlivě rozumí, i když každá mluví o něčem jiném – každá si jde za úplně jiným cílem. A z těchto nedorozumění respektive z toho, jak která postava vnucuje druhé představu toho, s čím přišla, a očekává, že se s protihráčem baví o stejné věci, vzniká humor, a to jak konverzační, tak i situační. Při brilantním nastudování této hry by se mohlo až stát, že téměř za každou replikou by nastala bouřlivá reakce publika. Při představení ochotníků z Morkovic tomu tak bylo jen zčásti. A to především na místech, kdy autor nechá svléknout část dramatických postav - tu pánskou. Chlap v trenýrkách na jevišti je zaručený sukces. Ale to pro dobře zahranou komedii nestačí. Alespoň pro jistou část publika.

Chce to naučit se dobře herecké řemeslo, tj. vědomě zveřejňovat tři části procesu vedení dialogu „nápad, realizaci toho nápadu, a zhodnocení jak realizace mého nápadu zapůsobila na spoluhráče“ – a to vše realizovat v tempu vycházejícím z příslušných situací. Dále si stanovit, jaký řídicí úkol mě přivádí na jeviště a ten průběžně dodržovat, respektive přizpůsobovat ho okolnostem, ve kterých se právě na jevišti nalézám. A v neposlední řadě prozkoumat autorův text co nejpodrobněji tak, abych se o postavě, kterou hraji, dozvěděl co nejvíce, abych konkrétně a na všech místech

věděl, proč a jak mám říkat tuto repliku. Potom už stačí jen přirozeně jednat, jako bych se do kterékoli situace hry dostal teď a tady poprvé. Je to snadné a zároveň neobvykle těžké. Ale přináší to záruku, že svým výkonem udržíte diváka v pozornosti, že ho ovanete magií herce, a on vám za to bude vděčen.

Mnohé z výše řečeného se začínajícímu souboru z Morkovic zatím nedaří. Nicméně jsme svědky řady talentovaných hereckých výkonů, režie zvládla správné typové obsazení, kostým a líčení jsou přímo vzorové. Co víc dodat? Jestliže se podaří lépe a po smyslu herecky jednat, využít vlastních dispozic i materiálu textu, zaručeně přijde u této komedie i větší divácká odezva.

Jaroslav Kodeš

DIVOTADLO Otaslavice - MODRÉ Z NEBE aneb NELEHKÝ ÚDĚL POŠTÁKA

Otaslavičtí divadelníci opět přijeli s autorským textem a opět pohádku prostorově ukotvili ve svém regionu, lokalitě, v níž žijí a ze které čerpají motivy zachycené v pověstech a legendách. Pohádku lze převyprávět jednou větou: Kterak se dvě dívky – princezna a služtička – do dvou mládenců zamilovaly a co všechno se přihodilo, než oba páry štěstí došly. Popravdě řečeno zamilování ke štěstí dospěli především zásluhou poštáka, který všechny obtíže cesty do nebe podstoupil, aby se stalo, co se má stát. Avšak neméně platí, že obě dívky se nad dary z nebe dokázaly dohodnout, čímž potvrdily, že si je zaslouží. Obsah připomínám proto, že základní idea pohádkového příběhu, to jest laskavost, slušnost a vlídnost, které jsou potřebné k tomu, aby se na světě dalo dýchat, z inscenace čitelně vystupovala. Její vyzařování si uvědomili a na svých obrazech zachytili i frekventanti semináře dětského diváka jasnými barvami v širokých plochách.

Pro jevištní ztvárnění pohádkového příběhu zvolili Otaslavičtí princip demonstrování vyprávění, to jest záměrného ukazování a zveřejňování představy, kdo jaká postava je, jak vypadá a co chce, který textu (jak je napsaný) i hereckému vybavení souboru nejlépe odpovídá. Nicméně i pro poetiku demonstrace platí to samé co pro jiné styly, a sice to: že na divadle jsou nejdůležitější vztahy mezi postavami, neboť z nich vyrůstají situace a ze situací téma, vnitřní smysl příběhu pohádky. Vztahy

a komponování situací se zatím objevují pouze v náznaku, jako tušené možnosti. Na druhou stranu situace, kdy spícího poštáka navštíví anděl/ka nesoucí dary z nebe, je dokonalá, neboť se z ní dozvíme vše, a to dokonce jen z nonverbálního jednání. Princip demonstrace Otaslavičtí ozvláštnili (a nutno říci, že ku prospěchu konečného tvaru) nádechem naivistické metaforičnosti – tedy přístupem důvěřivého pohledu na svět dětskýma očima. Nejlepším příkladem této inzitní, naivistické obraznosti je situace na nebeské poště a také situace s obrem, byť tu je nutné ještě dotvarovat. Pohádka svou otevřeností, tedy bez postranních úmyslů, občas umožňuje dětem se do jejího vývoje slovně zapojit, což je chvályhodné. Ovšem pak platí, že pokud se tak stane, musí dramatické osoby dětského diváka a jeho rady plně respektovat a poradit si s nimi směrem k vývoji příběhu. Není nutné se obávat rozpadu děje, v tomto druhu dialogu hlediště s jevištěm plyne zcela jiný dramatický čas. Celý tvar doplňovala a harmonizovala živá hudba, která je nad všechnu reprodukci a vždy je přínosem.

Nuže, nezbývá než se těšit na další inscenaci Otaslavických a věřit, že ve své poetice pokročí o pár pohádkových mil dál. Vladimír Zajíc

Děti si při malování obrázků z představení začaly vyprávět o pohádkovém příběhu, který viděly. Byl pro ně jasný a srozumitelný. Všimly si i reakcí ostatních dětí v hledišti, které s herci během představení komunikovaly, což ocenily, ale podotkly, že herci měly v některých momentech jejich reakce více vnímat a reagovat na ně. Také zmínily, že úvodní písnička, při které nastoupily na jeviště všechny postavy, které v pohádce vystupovaly, je připravila o překvapení, kdo všechno se během děje objeví. Rušivá pro ně byla v některých momentech scény, za kterou herci odcházeli, protože

je viděly v zákulisí, kde se chovali civilně, jinak k scénografii neměly výhrady.

Modré z nebe aneb Nelehký úděl pošťáka ANEB:

- božská pošta
- nebeská pošta
- pošta do nebe
- kouzelná pošta
- cesta do nebe

Zdeňka Gregorová za Klub dětského diváka

DS Flok Samotišky - Školní výlet

Úspěch každé divadelní inscenace úzce souvisí s kvalitou literární předlohy. Na divadelních přehlídkách venkovských divadel často slyšíme postesknutí: nemáme co hrát, je těžké najít hru, která by se nám líbila a zároveň se hodila vzhledem k tomu, jaký jsme soubor co do složení jednotlivých členů, ať už podle pohlaví či věku. Některé soubory tento problém řeší autorskou tvorbou. Mají-li ve svém středu schopného autora, je dobře. Když tomu tak není, je zle.

Ze Samotišek do Němčic podle programu HDM 2008 přijel muzikál, který napsala, jak stojí v programu, sama autorka námětu, režisérka, scénáristka, dramaturgyně Libuše Žahourová. S muzikálem mělo však představení hry Školní výlet aneb Divadlo u pěti kuřátek a jednoho kohoutka velmi málo společného.

Literární předloze Libuše Žahourové chybí originalita námětu, neboť inspirace známým muzikálem Jeptišky je na první pohled čitelná. Na rozdíl od Jeptišek však zde není ani příběh, který má začátek, zřetelný průběh a konec, jedná se spíše o sled estrádních výstupů, bohužel ve většině postrádajících vtip.

Dnes už nedělíme divadlo na amatérské, ochotnické a profesionální. Často jsou to právě ti, kteří dělají divadlo ve svém volném čase a nabídnou

publiku kvalitnější podívanou, než divadelníci, kteří se tím živí. Podmínkou je však jediné: musí něco umět.

Muzikáloví herci musí umět daleko lépe zpívat a tančit než ti, kteří hrají činohru. Ne náhodou vznikla u nás pro výuku těchto herců vedle DAMU další vysoká škola, JAMU.

Herci a herečky DS Flok však až na jedinou výjimku zatím téměř nic neumí. Tou výjimkou je Eliška Žahourová, u které její jevištní projev snese i trochu vyšší nároky. Ostatní neumí zpívat tak, aby udrželi čistý tón, neumí tančit tak, aby taneční pohyb oku diváka lahodil, natož aby vyjadřoval pocit postav či atmosféru. Taneční gesto není dotažené do tečky, těla jsou povolena, tanečnice vypadávají dokonce i z rytmu. Choreografie tu také není, jedná se spíše o aranžovaný pohyb, ale i taneční prvky tohoto pohybu patří ke stokrát viděným.

Hudební doprovod místy vychází ze známých písní, což by ani tak nevadilo, kdyby samo provedení partitury nepřineslo naprostý rozpad nástrojové souhry (zejména u skladeb hraných skrze klávesy a klarinet).

Pokud by se DS Flok chtěl v budoucnu věnovat muzikálu, měli by jednotliví členové věnovat více úsilí rozvíjení potřebných interpretačních schopností, pokud by se autorka sama chtěla věnovat nadále psané tvorbě, bylo by dobré získat více informací o tvůrčím psaní divadelních her nebo muzikálových předloh. Vzhledem k tomu, že v souboru přes všechny nedostatky určitý tvůrčí potenciál lze nalézt, bylo by dobré se cestou dalšího vzdělávání vydat, což může vést k potěše vlastní i k potěše diváků.

Ladislav Vrchovský

Divadelní a loutkový soubor Sokol Kroměříž

Kráska a zvíře

Hrubínova dramatizace staré francouzské pohádky o ošklivém netvorovi a krásné dívce stále přitahuje nové a nové inscenátory. Jistě je to pro autorův básnivý jazyk, pro silný příběh, tajemnou atmosféru a hlavně pro věčné téma, že ošklivost či krása není otázkou vzhledu ale ducha.

Věřím, že si soubor z Kroměříže vybral hru právě pro tyto její klady. Ovšem při samotné tvorbě inscenace se už od scénáře odchýlil. Především provedl značné škrtky z důvodů krácení, vypustil postavy ženichů, a i tatínek se ozývá pouze jako hlas ze záznamu. Naproti tomu přidal postavu staré dámy, postavy Zla a Dobra, dvě vlastní písničky a dvě až tři básně od Jacqua Préverta. Smyslem úprav bylo přizpůsobit si Hrubína k obrazu svému, respektive vytvořit si vlastní příběh o člověku trpícím schizofrenií, který se zamiluje do dívky, ale díky nemoci nemůže jít o plnohodnotný vztah. Vše končí jeho smrtí. Příběh je nahlížen očima staré dámy, která vzpomíná, jak jako mladá dívka - Kráska zažila tento milenecký vztah. Ale možná, že je vše jinak, možná že soubor chtěl sdělit úplně něco jiného. Jak se vyjádřil při diskusi, jeho záměrem je nechat diváka vnímat inscenaci co nejsvobodněji. Z toho důvodu nic jevištně nekonkretizuje, předkládá jen obecné scénické obrazy a symboly, se kterými zachází velmi volně, někdy dokonce popře, co dříve akcentoval. Zajímá ho formální stránka věcí – tajemno, ponuro, tj. atmosféra podpořená kontrastním svícením a hudbou. Herci slouží pouze k předání základní verbální informace. Když konečně dojde na emoce a vztah, intonace zazní nepřírozeně. Jevištní čas běží místy ve velké zkratce, jindy se úplně zastaví. A vše má být záměr. Ovšem jaký a čemu sloužící?

Nechceme souboru vnucovat názor na to, jak dělat divadlo a co je nutné respektovat, má-li nastat smysluplný dialog mezi jevištěm a hledištěm, když smyslem produkce souboru není sdělení konkrétní myšlenky. Namítáme však, že Hrubínova Kráska a Zvíře se pro tyto snahy moc nehodí neb autor sám usiloval o pravý opak.

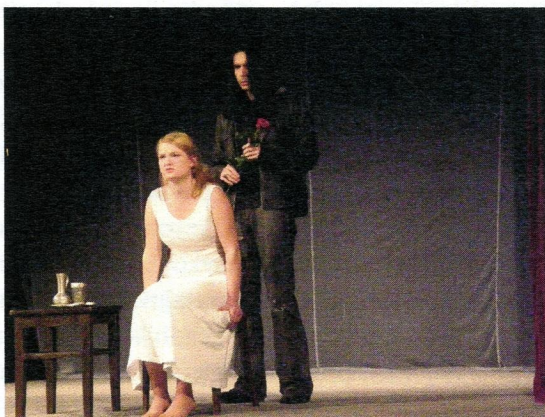
Jaroslav Kodeš

Bezprostředně po zhlédnutí představení mi děti nedočkavě kladly několik otázek, na které jsem záměrně neodpověděla a nad kterými jsme posléze společně diskutovaly. Děj příběhu pochopily, i když mladších dětí ve skupině se nedotkl a do vyprávění se příliš nezapojovaly. S tím souviselo i to, že si v mnoha případech nedokázaly vysvětlit, kdo byla babička, která seděla pod jevištěm, a jestli s příběhem souvisela nebo ho jen pozorovala. Stejně otázky u dětí vzbuzovaly i dvě postavy s bílými maskami, které děti nazvaly dušemi. Pro většinu dětí to byli „kulisáci“, kteří jen přeměňovali prostředí příběhu. Zajímavé bylo i povídání o postavě zvířete, které zpočátku vzbuzovalo svým zevnějškem dojem, že se jedná o zloděje. Děti ho popsaly, že byl navenek zlý, uvnitř dobrý a mluvil za dvě osoby – člověka a zvíře. Nakonec umřel a děti říkaly, že jiný než smutný konec nečekaly. Představení pro ně bylo hodně emotivní a zaujala je i práce se světlem, která podle nich celý příběh umocnila.

Kráska a zvíře ANEB:

- tři růže
- smutný konec
- lidské ruce a zvířecí tvář
- hororová pohádka

Zdeňka Gregorová za Klub dětského diváka

DS Smotaná hadice Křenovice

Rozpalme to, má panenke

Ze starého milénia do milénia nového přenesl sbor dobrovolných hasiček a zapálených divadelních amatérek, tedy dobrovolnic umění, věčný příběh o lidech uzavřených ve své komunitě a zároveň sahajících po světě. Tím je dáno, že jejich skutky a postoje – od ješitnosti k odvaze – jsou nahlíženy skrze lupu grotesknosti. Oba tvůrci nového textu a zároveň režiséři inscenace příhodným způsobem originál scénáře uchopili, upravili, a navíc obohatili povýšením do jazykového nářečí (poznámka pro rigidní etnografy – nářečí v divadle patří do sféry záměrné stylizace), které postavám a situacím dodalo nečekané průraznosti a plastičnosti. Všechny postavy hasičů hrají ženy a nutno říci, že mají mužský rod výtečně zmáknutý, co se vnějších projevů týče: intonace, gesta, tělesné postoje, kohoutění na veřejnosti a vyvěšení v soukromí. Nutno ovšem hned dodat, že i když se soubor skládá z žen, nejde o z nouze ctnost, a v žádném případě nejde o karikaturu, ale o záměrnou výstavbu postavy. Tím je skutečnost, že ženy hrají muže opodstatněna a výpověď rozšířena o nový pohled a rozměr. Herečky udrží vytvarovanou dramatickou osobu od začátku do konce, jejich postavy mají mezi sebou propracované vztahy – plán, realizace, zhodnocení výsledku, a zase znova. Vnímají vše, co v situaci probíhá, umí na dějová fakta reagovat, a je tudíž evidentní, že situace mají dramatický oblouk. Přechody mezi situacemi jsou nejpřesnější tehdy, když prolínají, prostupují do sebe principem filmového střihu. Ovšem tam, kde je nutný přerýv, ztišení, přichází změna prostředí, občas schází jasné tečky konce. Někdy dojde k nezodůvodněnému zvolnění tempa (třikrát) a rytmus pokulhává v samém konci požáru. Problém je pouze v traktování dědečka, neboť je to jediný okamžik, kdy jevištní obraz ztrácí svou pravdu, kterou před tím i potom dokáže bezproblémově udržet. V inscenaci jsou docela přesně dávkovány gagy od ráže 0,5 až po panzerfaust, expresiva střídá a přesně natajmovaná. Scénografie pouze přinášáním a odnášením dvou kusů mobiliáře do prázdné scény s přehledem vyřešila, v jakém prostoru se právě nacházíme. Dále platí, že samo vnímání představení je násobeno vědomím, že mužské postavy hrají ženy. A i když na tento fakt velmi brzy zapomeneme, přesto zůstává v podvědomí a umocňuje zážitek, neboť z této dvojdomosti proudí nadhled a metaforičnost, tento rozkmit mezi mužským a ženským elementem umocňuje grotesknost a smutek člověčiny tématu.

Co si přát závěrem? Nejspíše, aby to Smotané hadice na jevišti vždy skvěle rozmotaly a rozbaly a aby vždy – a to především – udržely míru a laťku na té úrovni, kterou nabídly. V tomto žánru totiž platí, že při tlačení na pilu, pardon, při přílišném tlaku vody, dojde k opačnému efektu, než je očekáván.

Vladimír Zajíc

Divadlo Z. Štěpánka Napajedla – Zvířátka a loupežnice

Dobrá volba textu, skoro již zapomenutého, a jeho vhodná úprava pro potřeby souboru. Pohádka v sobě nese archetypální zákonitosti a motivické linie určující polaritu dobra a zla, čili má nezanedbatelné morální poselství zcela v duchu žánru báchorky. Otázkou ovšem je, jak je text inscenován. Na jednu stranu popisné kostýmy označující postavy zvenku výraznými a místy až nevkusnými atributy jako je rypák, ocásek, rohy, uši, přičemž výstižnější a zajímavější by byla charakteristika postav zevnitř: u zvířátek účelový a současně estetický pohyb, kde není nutné přidávat jiné znaky než barevnost kostýmu. Co se postav lidí týče, opět platí, že jsou traktovány zvnějšku principem „jako“: jak loupežník asi vypadá, jak mluví, jak chodí, ale už ne jak myslí a jak jedná. Je to škoda, neboť v řadě momentů bylo možné odečíst, že napajedelští herci jsou schopni vnitřního prožitku, když mají zadaný konkrétní úkol, a nemusí se pitvořit, strkat, padat a podobně. Tyto akce, byť samoúčelné, zajisté rozjaří publikum, což je nezpochybnitelné a v některých aspektech i kladné, ale stejného a hlubšího výsledku lze dosáhnout bez předstírání „jako“, ale přes víru interpretů v postavy, jejich jednání, a tím i příběh a jeho poslání. Nejzajímavější bylo scénografické řešení dvou prostorů, které oproti kostýmům bylo významově stylizované, a stejným

Bezprostředně po zhlédnutí představení mi děti nedočkavě kladly několik otázek, na které jsem záměrně neodpověděla a nad kterými jsme posléze společně diskutovaly. Děj příběhu pochopily, i když mladších dětí ve skupině se nedotkl a do vyprávění se příliš nezapojovaly. S tím souviselo i to, že si v mnoha případech nedokázaly vysvětlit, kdo byla babička, která seděla pod jevištěm, a jestli s příběhem souvisela nebo ho jen pozorovala. Stejně otázky u dětí vzbuzovaly i dvě postavy s bílými maskami, které děti nazvaly dušemi. Pro většinu dětí to byli „kulisáci“, kteří jen přeměňovali prostředí příběhu. Zajímavé bylo i povídání o postavě zvířete, které zpočátku vzbuzovalo svým zevnějškem dojem, že se jedná o zloděje. Děti ho popsaly, že byl navenek zlý, uvnitř dobrý a mluvil za dvě osoby – člověka a zvíře. Nakonec umřel a děti říkaly, že jiný než smutný konec nečekaly. Představení pro ně bylo hodně emotivní a zaujala je i práce se světlem, která podle nich celý příběh umocnila.

Kráska a zvíře ANEB:

- tři růže
- smutný konec
- lidské ruce a zvířecí tvář
- hororová pohádka

Zdeňka Gregorová za Klub dětského diváka

DS J.K. Tyl Brodek u Přerova - Zdravý nemocný

Divadelní soubor J.K.Tyl Brodek u Přerova uvedl na HDM 2008 inscenaci hry J.B.P. Moliera Zdravý nemocný. Výběr textu rezonuje s aktuálními problémy dnešní doby, méně již zohledňuje momentální složení souboru vzhledem k hereckým dispozicím. Úprava textu ve svém zestručnění zasluhuje uznání, ve významovém posunu poněkud ochuzuje vyznění předlohy i možného jevištního zpracování. Jednotlivé herecké výkony prozrazují nevyrovnanost souboru v jevištní zkušenosti. Obsazení Andrey Fleissigové do role Anděly lze sice přijmout z pohledu na věk herečky a její vzhled, což odpovídá požadavkům postavy, nároky na věrohodné vyjádření charakteru však jsou nad síly začínajícího člena souboru. I ostatní herci mají problém se zvolením odpovídajících hlasových, mimických a gestických prostředků, což nejvíce ruší u představitele Argana (Františka Procházky) a herců představujících Diafora (Jan Ježek) a Tomáše (Martin Šmída). Výjimkou je Liběna Hasová, která naopak dokázala z možností ztělesnění Toničky vytěžit maximum. Uznání zasluhuje scénografie, která ponechává dostatek prostoru pro jednotlivé jevištní obrazy, u kostýmů pak nesvazuje herce a neruší dojem diváků.

Hudební složku zbytečně narušuje použití jiného hudebního stylu, než který byl zvolen jako hlavní, a také nedostatečné pěvecké schopnosti herců, kterým je svěřena role se zpěvem. Budoucí práci souboru by prospělo definovat kompetence těch, kteří mají právo říci k zamýšlenému jevištnímu tvaru poslední slovo, pracovat na rozvoji interpretačních prostředků jednotlivých herců a respektovat požadavky, které klade na všechny cíl, tedy jednoznačné vyznění inscenace.

Ladislav Vrchovský

Závěrečná zpráva odborné poroty

Hanáckého divadelního máje 2008 konaného tradičně v Němčicích se soutěžně zúčastnilo celkem třináct inscenací. Sedm jich bylo adresováno dětem a šest dospělým. Hráli se převážně čeští autoři (10 : 3), a to jak současní, tak i ti z minulého století. Žánrově převažovaly, jak to je v posledních letech běžné, spíše nenáročné komedie či veselohry. Nicméně až na *jednu* výjimku žádný soubor nenastudoval text, který bychom mohli označit za vysloveně špatný. Alespoň v soutěžní řadě her pro dospělé. Velmi nás potěšil autorský podíl režie při úpravě známého filmového scénáře – jedná se o soubor Smotaná hadice z Křenovic. Objevil se tu také jeden dramaturgický počin, kdy Divadlo Blic z Ostrožské Nové Vsi nastudovalo Euripidovo – Sartrovo drama Trójanek.

V linii pohádek, které soutěžily o postup na národní přehlídku Popelka Rakovník jsme sice opět zaznamenali texty podprůměrné, nicméně čtyři soubory byly při svém dramaturgickém konání opatrnější a hlavně poučenější. Potěšilo, že se objevila málo hraná pohádka Jaroslava Kvapila Princezna Pampeliška a svoje kvality prokázalo i autorské dílo souboru z Otaslavic Modré z nebe aneb Nelehký úděl pošťáka.

Režie, jako tvůrčí činnost směřující k záměrnému uspořádání všech složek představení s cílem sdělení tématu, tak takové dílo se tu téměř neocitlo. Přesto řada režisérů dokázala zorganizovat inscenace šikovně, bez toho, aby se v nich objevily zjevné nelogičnosti. Problematická z tohoto pohledu se nám jevila inscenace hry F.Hrubína Kráska a zvíře.

Herecké výkony jsme zaznamenali v celé škále od začátečnických až po velmi dobré. Opět se však prokázalo, že mnohdy nestačí být jen zkušeným hercem (myšleno věkem a počtem rolí), ale že jediné schopnost interpreta jednat slovem i tělem v daných okolnostech vede k přesvědčivému ztvárnění role. Předpokladem je zvládnutí alespoň základů hereckého řemesla jako je např. jevištní mluva, pohyb, cit pro partnerskou souhru, představitivost.

Scénografie u většiny inscenací byla funkční, nepřekážela, ale také nijak nepomáhala k tematizování inscenací. Součástí scénografie je i kostýmní složka a tady je třeba vyzdvihnout, že opět až na jednu či dvě výjimky soubory prokázaly, že tuto složku představení zvládají velmi dobře.

Skutečně výborné kostýmy představili Morkovští ochotníci a soubor z Brodku u Přerova.

A teď alespoň velmi stručně ke každému představení:

Divadlo A.Vorla Křenovice

Zdeněk Kozák, Čáry báby Cotkytle aneb tři zlaté zuby děda Vševeda

Pohádkový scénář nevalné úrovně souboru mnoho nepomohl a ani režii se nepodařilo najít klíč jak tento text převést smysluplněji na jeviště. Herci z velké míry spoléhají jen na verbální stránku svých rolí.

Divadlo Dostavník Přerov

Jaroslav Koloděj, Jak se peklo zadlužilo a co z toho všechno bylo ...

Scénář je plný nelogičností a spíše než k pohádce odkazuje k satíře. Divadlo Dostavník tento text obléklo do barevného kabátu tance, zpěvu, rytmu, který je po formální stránce pěknou podívanou. Nicméně to vše nijak textovou předlohu neproměnilo, spíše odhalilo její nedokonalosti, takže výsledek se podobá tomu módnímu druhu zábavy, jaký na nás den po dni vrchovatě chrlí média. To je ovšem na přerovský Dostavník, na divadlo s renomé příliš málo.

Divadlo Blic Ostrožská Nová ves

Euripidés – Sartre, Trójanky

Výborný dramaturgický počin. Úctyhodná práce celého souboru, nicméně inscenační výsledek zatím zůstal na půli cesty. Více pravdivosti do hereckých výkonů a nastane divácký zážitek pár excelance.

Divadlo Hanácké obce Prostějov

Lada – Koenigsmark, Byl jednou jeden drak

Souboru se nepodařilo jít nad divadelní předlohu, interpretovat příběh přehledněji. Na druhou stranu připravil neurážející, poctivě nazkoušené představení, vyznačující se jistou mírou poučenosti /kostým, scéna,

písně/, představení, které je hrané s chutí a které místy přineslo příjemný a člověčinou vonící herecký výkon – princezna Anka, hraběnka Babáčková.

Divadlo DŽO Velatice

Jan Šenkyřík, Klenot paní Emy

Co se samotné inscenace týče, tak přes všechny porodní bolesti a nesourodost první a druhé půlky platí, že se jedná o tvůrčí počin. Platí to i přes nedostatky jakými jsou kompoziční neproporčnost časová i prostorová; kulhající temporytmus jednotlivostí i celku.

DS Klyh, Sokol Lysice

Jaroslav Kvapil, Princezna Pampeliška

Inscenace jako celek je spíše kultivovaně vyprávěnou než divadelními prostředky zobrazenou pohádkou. Díky kvalitě textu a osobnímu přístupu každého účinkujícího, z nichž všichni hrají to, čemu opravdu věří, však dokáže zaujmout publikum různých věkových kategorií. Vydá-li se soubor Klyh cestou, na které bude každý na jevišti více hledat smysl svého konání ve vlastním nitru, dosáhne tato inscenace v účinku na diváka ještě většího úspěchu.

Morkovští ochotníci

Marc Camoletti, Na správné adrese

Dobře řemeslně napsaný text, který obratně využívá v dialogu principu „já o voze, ty o koze“ se podařilo interpretovat zatím jen z desetiny jeho komediálních možností. Chybí větší herecká i režijní poučenost s tímto žánrem. Nicméně v typovém obsazení především ženských rolí a kostýmní složce se soubor trefil přesně. Bylo se na co dívat.

Divotadlo Otaslavice

Kateřina Palátová, Modré z nebe aneb Nelehký úděl poštáka

Dobrá a smysluplná pohádková předloha z dílny souboru. Pro jevištní ztvárnění zvolili Otaslavičtí princip demonstrování vyprávění. Nicméně i pro poetiku demonstrace platí to samé co pro jiné styly, a sice to: že na

divadla jsou nejdůležitější vztahy mezi postavami, neboť z nich vyrůstají situace a ze situací téma, vnitřní smysl příběhu/pohádky. Vztahy a komponování situací se zatím objevují pouze v náznaku, jako tušené možnosti.

DS Flok Samotišky

Libuše Žahourová, Školní výlet

Bohužel nejde tu ani o původní muzikál, i když se zde hodně zpívá, ale ani o literární předlohu s originálním námětem. Souboru zatím chybí potřebné dovednosti, aby se pustil do náročných vod hudebního divadla.

Divadelní a loutkový soubor Sokol Kroměříž

František Hrubín, Kráska a zvíře

Soubor víc zajímá formální stránka divadelního tvaru než příběh a jeho téma. Dokonce se od nich značně odchyluje. Obecnosti a používání symbolů mají být smyslem. Nic konkrétního sdělovat nechce. Proč potom, ale využívá Hrubína a jeho text, když tomuto básníkovi šlo o pravý opak. Nebylo by výhodnější napsat si vlastní scénář?

DS Smotaná hadice, Křenovice

Jakub Šírek – Hana Hášová, Rozpalme to, má panenka (na motivy scénáře M.Formana)

Výborný scénář, talentovaná režie, šikovní herci. Rovnice, jejímž řešením je zdařilá inscenace. Co si víc přát? Nejspíše, aby to *Smotané hadice* na jevišti vždy skvěle rozmotaly a rozbaly, a aby vždy – a to především – udržely míru a laťku na té úrovni, kterou nabídly v Němčicích. V tomto žánru totiž platí, že při tlačení na pilu, pardon, při přílišném tlaku vody, dojde k opačnému efektu, než je očekáván.

Divadlo Zd. Štěpánka Napajedla

Jeroným Horák – Miroslava Medková, Zvířátka a loupežnice

Dobrá volba textu skoro již zapomenutého a jeho vhodná úprava pro potřeby souboru. To je pozitivum. Problematické zůstalo, jak byl text

inscenován. Zvolený princip, který charakterizuje postavy zvířátek (v kostýmu i v hereckém projevu) je vnějškově účelový a odkazuje k divadlu hranému dětmi někdy z první poloviny dvacátého století.

DS J.K. Tyl Brodek u Přerova

J.B.P. Moliere, Zdravý nemocný

Výběr textu rezonuje s aktuálními problémy dnešní doby, méně již zohledňuje momentální složení souboru vzhledem k hereckým dispozicím. Úprava ve svém zestručnění zasluhuje uznání, ve významovém posunu poněkud ochuzuje vyznění předlohy. Jednotlivé herecké výkony prozrazují nevyrovnanost. Výjimkou je Liběna Hasová, která naopak dokázala z možností ztělesnění Toničky vytěžit maximum. Uznání zasluhuje i scénografie.

Tolik stručná informace o všech soutěžních představeních. Porovnáme-li předcházející ročníky HDM s tím letošním, pak musím konstatovat, že to byl z hlediska kvality jednotlivých inscenací spíše ročník podprůměrný. Co mě však udivuje, byť jsem tu už po několikáté, že se stále seznamuji s novými a novými soubory z tohoto regionu. Jsou tu stálice, o kterých vím, jakou práci odvedou, ale Haná a širší okolí je opravdu bezednou studnicí nových zajímavých ochotnických kolektivů. A o překvapení tu nebývá nouze. V tom velmi pozitivním smyslu bylo překvapením sledovat Smotané hadice z Křenovic.

Jsme na konci jedné z největších regionálních přehlídek v republice. Byla připravena výtečně a nám, kteří se na ní podíleli po stránce odborné, nezbyvá než poděkovat všem pořadatelům za vytvoření tradičně výborného zázemí pro naši práci. Děkuji.

Jaroslav Kodeš

Odborná porota udělila čestná uznání a ceny jednotlivcům a souborům soutěžícím o postup na národní přehlídku Popelka Rakovník

Divadlo A.Vorla Křenovice - Čáry báby Cotkytle

Čestné uznání

Hanuši Mazlovi za herecký výkon v roli Děda Vševěda v inscenaci hry
Zdeňka Kozáka Čáry báby Cotkytle

Čestné uznání

Vandě Fukové za herecký výkon v roli Lišky Maryšky a zlaté rybky v
inscenaci hry Zdeňka Kozáka Čáry báby Cotkytle

Divadlo Dostavník Přerov - Jak se peklo zadlužilo

Čestné uznání

Zdeňku Hilbertovi za herecký výkon v roli Lucipéra v inscenaci hry
Jaroslava Koloděje Jak se peklo zadlužilo

Čestné uznání

Renatě Bartlové za herecký výkon v roli Annabergbuchholz v inscenaci hry
Jaroslava Koloděje Jak se peklo zadlužilo

Cena

Divadlu Dostavník Přerov za kostýmy k inscenaci hry Jaroslava Koloděje
Jak se peklo zadlužilo

Divadlo Hanácké obce Prostějov - Byl jednou jeden drak

Čestné uznání

Petře Vaňkové za herecký výkon v roli Princezny Anky v inscenaci hry
Josefa Lady – Alexe Koenigsmarka Byl jednou jeden drak

Čestné uznání

Kateřině Burešové za herecký výkon v roli Hraběny Babáčkové v inscenaci hry Josefa Lady – Alexe Koenigsmarka Byl jednou jeden drak

Klyh při TJ Sokol Lysice - Princezna Pampeliška

Čestné uznání

Ottovi Chromému za herecký výkon v roli Krále v inscenaci hry Jaroslava Kvapila Princezna Pampeliška

Čestné uznání

Janu Meidlovi za herecký výkon v roli Honzy v inscenaci hry Jaroslava Kvapila Princezna Pampeliška

Cena

Simoně Kyánkové za herecký výkon v roli Mámy v inscenaci hry Jaroslava Kvapila Princezna Pampeliška

Divotadlo Otaslavice - Modré z nebe aneb Nelehký úděl pošťáka

Čestné uznání

Kateřině Podhorné za herecký výkon v roli Anděla v inscenaci hry Kateřiny Palátové Modré z nebe aneb Nelehký úděl pošťáka

Čestné uznání

DS Divotadlo Otaslavice za kostýmní složku inscenace hry Kateřiny Palátové Modré z nebe aneb Nelehký úděl pošťáka

Cena

Romanu Palátovi za herecký výkon v roli Pošťáka Vendelína v inscenaci hry Kateřiny Palátové Modré z nebe aneb Nelehký úděl pošťáka

Cena

Kateřině Palátové za textovou předlohu inscenace hry Modré z nebe aneb Nelehký úděl pošťáka

Divadelní a loutkový soubor Sokol Kroměříž - Kráska a zvíře

Čestné uznání

Vendule Kulhavé za herecký výkon v roli Krásky v inscenaci hry Františka Hrubína Kráska a zvíře

Divadlo Z. Štěpánka Napajedla - Zvířátka a loupežnice

Čestné uznání

Miroslavě Medkové a Tomáši Stolaříkovi za výběr a úpravu textu Jeronýma Horáka Zvířátka a loupežnice

Odborná porota HDM 2008 doporučuje na národní přehlídku Popelka Rakovník 2008

Na druhém místě – DS Klyh při TJ Sokol Lysice s inscenací hry Jaroslava Kvapila Princezna Pampeliška

Na prvním místě – DS Divotadlo Otaslavice s inscenací hry Kateřiny Palátové Modré z nebe aneb Nelehký úděl pošťáka

**Odborná porota udělila čestná uznání a ceny
jednotlivcům a souborům soutěžícím o postup na
národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve
Vysokém nad Jizerou 2008**

Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves - Trójanky

Čestné uznání

Jiřině Fojtové za herecký výkon v roli Hekabé v inscenaci hry Euripida- Sartra Trójanky

Cena

Kamile Nekolové za herecký výkon v roli Andromache v inscenaci hry Euripida- Sartra Trójanky

Cena

Ivanu Helmichovi za herecký výkon v roli Thaltýbios v inscenaci hry Euripida- Sartra Trójanky

Cena

Divadlu Blic Ostrožská Nová Ves za dramaturgii hry Euripida- Sartra Trójanky

DŽO Velatice - Klenot paní Emy

Čestné uznání

Janu Šenkyříkovi za scénář k inscenaci hry Klenot paní Emy

Čestné uznání

Kateřině Grolichové za herecký výkon v roli Sáry v inscenaci hry Jana Šenkyříka Klenot paní Emy

Cena

Petře Eliášové za herecký výkon v roli Jarušky v inscenaci hry Jana Šenkyříka Klenot paní Emy

Morkovští ochotníci - Na správné adrese

Čestné uznání

Petře Žákové za herecký výkon v roli Jacqueline v inscenaci hry M. Camolettiho Na správné adrese

Čestné uznání

Květoslavu Indrychovi za herecký výkon v roli Bertranda v inscenaci hry M. Camolettiho Na správné adrese

Čestné uznání

Kamilu Žižlavskému za herecký výkon v roli Jeana v inscenaci hry M. Camolettiho Na správné adrese

Cena

Zuzaně Jaškové, Markétě Škrabalové, Zdeňce Výskalové za kostýmy, vizáž a účesy v inscenaci hry M. Camolettiho Na správné adrese

DS Flok Samotišky - Školní výlet

Čestné uznání

Elišce Žahourové za zpěv v inscenaci hry Libuše Žahourové Školní výlet

DS Smotaná hadice Křenovice - Rozpalme to, má panenko

Cena

Haně Buchtové za herecký výkon v roli Hasiče Karla v inscenaci hry Hany Hášové a Jakuba Šírka Rozpalme to, má panenko

Aleně Novákové za herecký výkon v roli Hasiče Franty v inscenaci hry
Hany Hášové a Jakuba Šírka Rozpalme to, má panenka

Cena

Haně Hášové a Jakubu Šírkovi za scénář a režii inscenace hry Rozpalme to,
má panenka

Cena

DS Smotaná hadice Křenovice za inscenaci hry Rozpalme to, má panenka

DS J.K.Tyl Brodek u Přerova - Zdravý nemocný

Čestné uznání

Evě Procházkové za úpravu Moliérova textu Zdravý nemocný

Cena

Liběně Hasové za herecký výkon v roli služebné Toničky v inscenaci hry
J.B.P. Moliéra Zdravý nemocný

Cena

Miroslavě Šmídové za scénografii k inscenaci hry J.B.P. Moliéra Zdravý
nemocný

Odborná porota HDM 2008 nominuje na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou 2008

**DS Smotaná hadice Křenovice s inscenací hry Hany Hásové a Jakuba
Šírka Rozpalme to, má panenko**

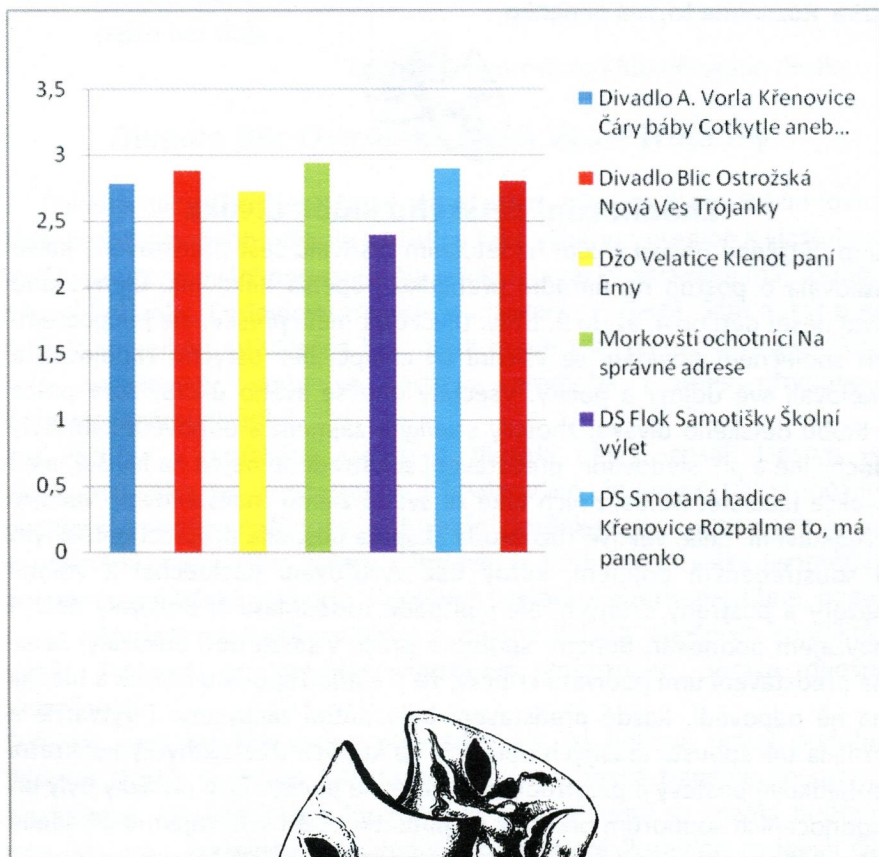

Zhodnocení dětského klubu diváka

Klub dětského diváka zhlédl na letošním festivalu šest představení, která usilovala o postup na národní přehlídku Popelka Rakovník. Členy klubu bylo deset dětí od 4. až do 9. třídy. Dívčí část měla přesilu, ale jen počtem. Při společném povídání se všichni tři chlapci bez ostychu zapojovali a sdělovali své dojmy a pocity. Všechny děti se svého úkolu, tedy práce v Klubu dětského diváka, zhostily s velkým zájmem a odpovědností. Byly dochvilné a při sledování představení soustředěné nejen na jeviště, ale i reakce hlediště. Mnozí z nich také ze svého zájmu navštěvovali večerní představení. Celá, věkově různorodá skupina působila při práci poklidným a soustředěným dojmem, každý bez vyrušování poslouchal a vnímal názory a postřehy druhých, ale v případě nesouhlasu si dokázaly děti i navzájem oponovat. Během společné práce v klubu děti dokázaly, že se na představení umí podívat i kriticky, že si kladou spoustu otázek a hledají na ně odpovědi. Každé představení bylo dětmi zachyceno i výtvarně a vznikla tak spousta krásných obrázků, na kterých děti zachytily konkrétní pohádkové postavy a prostředí, ale i barevné pocity. Tyto obrázky byly při hodnocení souborů předány na památku. Děti svůj zájem o divadelní dění během týdne potvrzovaly i touhou podívat se, jak takové hodnocení souborů probíhá a jak soubor reaguje na jejich postřehy a připomínky. Posledního hodnocení se zúčastnily osobně, ale jen jako přihlížející. Myslím si, že práce v Klubu dětského diváka byla pro všechny děti bez rozdílu věku zážitkem, zkušeností a snad i podnětem chodit do divadla a dívat se na představení pozorným okem a umět si o zhlédnutých příbězích popovídat.

Zdeňka Gregorová

Divácká soutěž

Vážení příznivci ochotnického divadla,

všechna divadelní představení letošního ročníku Hanáckého divadelního máje jsou odehrána, zhodnocena a nám nezbývá, než poděkovat všem, kteří, každý svou troškou, přispěli k pohodovému průběhu této žatvy ochotnického divadla.

Jsem hrdá na to, že přehlídky ochotnického divadla mají v našem městě tak dlouhou tradici a pevně věřím, že se tato tradice udrží i nadále.

Děkuji jménem svým i jménem celého němčického zastupitelstva ředitelce přehlídky Mgr. Naděždě Tesařikové, Ivaně Korvasové, Ludce Kouřilové a Jitce Borovičkové za vytvoření organizačního zázemí pro zdárné fungování přehlídky. Děkuji všem členům místního Divadelního spolku „Na Štaci“ za odvedenou práci.

Poděkování patří všem, kteří se starali o technické zázemí. Osvětlovači, jevištnímu technikovi, hosteskám, barmanům, uvaděčkám, moderátorkám.

Poděkování předávám také členům odborné poroty i klubu dětského diváka.

Velké poděkování patří všem zúčastněným souborům a především divákům, bez nichž by se přehlídka nemohla konat.

Přeji Vám krásně prožité mezidobí, než se zde ve zdraví sejdem na dalším ročníku Hanáckého divadelního máje.

Ivana Dvořáková, starostka

Závěrečná řeč ředitelky přehlídky

Milí přátelé a milovníci ochotnického divadla, již **osmým** rokem se v tuto chvíli loučím s vámi se všemi, kteří jste tu s námi prožili **osm** přehlídkových dnů (ach ty osmičky). Je mi líto, že přehlídkový den nemá 48 hodin, abych si stihla se všemi popovídat o divadle, starostech a radostech života.

Jste **Hodní**, že jste přijeli,

Jste **Dobří**, že jste nastudovali a sehráli svá představení,

Jste **Milí**, že jste přiložili ruku i rozum ke společnému dílu,

No prostě jste **HDM**.

Týden HDM je týdnem setkávání lidí, kteří jsou srostlí s divadlem. Divadelníci, víc než kdo jiný, umí v dnešní přetechizované době uplatnit lidský cit. Cit nejen pro divadlo, ale pro přírodu, pro jiného člověka. Snad ho získáváme z divadelních postav, proto říkám s Matesem z Dalskabátů:

Dyť je tady hezky. Mezi lidma, to já jsem nejradši.

Blahopřeji všem oceněným jednotlivcům i souborům a těm, kteří letos žádnou cenu nedostali, přeji hodně chuti do další divadelní práce.

Vaše návraty, návraty hostů, diváků, členů poroty a souborů do Němčic na HDM jsou pro nás hnacím motorem k pořádání dalšího ročníku. Věřím, že i vy, kteří jste tu byli letos poprvé, se k nám budete rádi vracet.

Němčáci, zase jsme to zvládli.

Upřímně z celého srdce děkuji všem, kteří přispěli ke zdárnému průběhu:

pracovníkům města, členům divadelního spolku, přátelům divadla i sponzorům. Poděkování patří hostům, kteří svou přítomností ozdobili

naši přehlídku. Porotě, která svou prací přispěla k dalšímu růstu ochotnického divadla. Divákům, že svou přítomností vytvářeli tu správnou divadelní atmosféru, a všem souborům za to, že na náš Hanácký divadelní máj přijely soutěžit. Mějte se po celý rok hezky a přijďte či přijedte zas.

Věřte, že budete vítáni.

Hanácký divadelní máj 2008 právě skončil, ať žije Hanácký divadelní máj 2009.

Vaše Naďa Tesaříková

**ěkujeme všem, kteří s námi dovedli to
naše májové představení do zdárného konce, a zveme je
všechny, aby příští rok přijeli zas.**

Realizační tým

**Záštitu nad Hanáckým divadelním májem převzala
senátorka Božena Sekaninová
Projekt je realizován za finanční podpory Olomouckého kraje a
předsedy Poslanecké sněmovny Ing. Miloslava Vlčka**

Akci podpořily:

**Metal –Aliance zdravotní pojišťovna
VHP Ivanovice, s.r.o.**

**SBIS ostraha majetku a osob Němčice nad Hanou
MO ČSSD**

MO KSČM Němčice nad Hanou

MS ODS Němčice nad Hanou

VELINVESTIK, spol. s r.o.

Cestovní kancelář H. Brabcová

Restaurace Zátíší J.Zatloukal

**Drogerie Navrátil Němčice nad Hanou
Anna Jánská, potraviny**

Delta ovoce- zelenina L. Foltýnová

Květiny Antonín Oplocký

Vandenberg a.s.

Pálenice Mlýnský dvůr J. Tichák

Nábytek ROT

MOPS J. Hrabal

Zahrádkářské potřeby A. Fabišíková

Stolářství P. Oulehla

Bedřich Vlach – uzeniny

Sebranka A. Hrdý

Bentrans B. Lavrinčík

Omega, s. r.o. J. Sedláček

Pila K+L V. Kopka

Autobusová doprava J. Studený

Papírnictví J. Holub

Dárková prodejna Drobná

Gordex s.r.o. Prostějov

Projekt mediálně podporují

Prostějovský večerník

Český rozhlas